

Ο ΛΟΥΛΗΣ

ΤΟ ΗΡΩΙΚΟ ΕΛΕΦΑΝΤΑΚΙ

Μια φορά και έναν καιρό, σε μια μεγάλη έρημο υπήρχε μια όαση. Η όαση αυτή ήταν γεμάτη με δέντρα και στη μέση της υπήρχε μια καταγάλανη λίμνη. Εκεί, μαζί με πολλά άλλα ζώα, ζούσε και μια οικογένεια από ελέφαντες. Ο μπαμπάς, η μαμά και τρία αδερφάκια ελεφαντάκια.

Κάθε μέρα ο μπαμπάς ελέφαντας που τον έλεγαν Αγαμέμνονα και ο μεγάλος αδερφός, ο Μενέλαος, πηγαίνανε για να μαζέψουν χόρτα για να φάει η οικογένεια. Η δουλειά αυτή τους έπαιρνε σχεδόν ολόκληρη την ημέρα αφού για να χορτάσει ένας μόνο ελέφαντας χρειάζονται 100 κιλά χόρτα. Φανταστείτε τώρα ολόκληρη οικογένεια.

Η μαμά έμενε στο σπίτι με το μωρό, μια γλυκιά νεογέννητη ελεφαντίτσα που την έλεγαν Ευτέρπη και όλη μέρα έκλαιγε και ζητούσε τη μαμά της.

Έτσι ο μεσαίος αδερφός ο Λούλης πήγαινε στη λίμνη και πλατσούριζε γελώντας. Βλέπετε ήταν πολύ μικρός ακόμα για να πηγαίνει για χόρτα μαζί με τον μπαμπά και τον αδερφό του, αλλά πολύ μικρός για να μένει όλη μέρα στο σπίτι με τη μαμά και το μωρό.

Το μεσημέρι που μαζευόταν όλη η οικογένεια, ο μεγάλος αδερφός, ο Μενέλαος του έλεγε:

- Τι έγινε Λούλη, πάλι δεν έκανες τίποτα παρά μόνο έπαιζες;

Ο Λούλης στεναχωριόταν και δεν ήξερε να του πει πως ήταν ακόμα πολύ μικρός για να κάνει οτιδήποτε. Η μαμά τον υποστήριζε βέβαια: «Μενέλαε, μην πειράζεις τον μικρό σου αδερφό» του έλεγε, αλλά ο Μενέλαος κάθε φορά έκανε τα δικά του. Ένωθε βλέπετε πολύ μεγάλος.

Μια μέρα, εκεί που ο Λούλης έπαιζε χαρούμενος στη λίμνη, μια σκιά πέρασε από πάνω του. Σαν ελέφαντας δεν φοβόταν τους αετούς, όμως ήθελε να δει ποιος είναι. Δεν πέρασαν λίγα δευτερόλεπτα και προσγειώθηκε δίπλα του μια μαμά πελαργίνα. Ήταν τόσο αναστατωμένη που ο Λούλης δεν καταλάβαινε τίποτα από αυτά που του έλεγε. Η πελαργίνα σφύριζε, τσίριζε και χτυπούσε τα φτερά της τόσο γρήγορα που σίγουρα κάτι σοβαρό συνέβαινε, αλλά όμως τι; Ο Λούλης σκέφτηκε να πάει να φωνάξει τη μαμά του, αλλά μόλις έκανε να φύγει η μαμά πελαργίνα πέταξε μπροστά του και του έκοψε τον δρόμο.

- Γρήγορα Λούλη, είπε κρατώντας το στήθος της στο ύψος της καρδιάς που χτυπούσε σαν τρελή. Χρειάζομαι τη βοήθειά σου. Το μικρό μου πελαργάκι κοντεύει να πεθάνει από τη δίψα και χρειάζεται οπωσδήποτε νερό. Το ράμφος μου είναι πολύ λεπτό και μικρό και το νερό μου φεύγει από το πλάι. Πάρε σε παρακαλώ νερό στην προβοσκίδα σου και πάμε να του δώσουμε να ξεδιψάσει.
- Μα ...είμαι ακόμα πολύ μικρός για να κάνω κάτι τέτοιο, της απάντησε ο Λούλης. Πήγαινε και πες το στον μπαμπά μου ή στον αδερφό μου τον Μενέλαο να σε βοηθήσουν.
- Ο μπαμπάς σου είναι πολύ αργός και ο Μενέλαος είναι μεγάλος και θα πάρει πολύ νερό στην προβοσκίδα του και αντί να πιει το μικρό μου, θα πνιγεί. Μην καθυστερείς σε παρακαλώ. Γρήγορα, πάρε εσύ νερό και πάμε.

Ο μικρός Λούλης κατάλαβε πως είχε δίκαιο η μαμά πελαργίνα και γι αυτό πήρε αμέσως νερό από τη λίμνη με την προβοσκίδα του και άρχισε να ακολουθεί την πελαργίνα για να πάνε να σώσουνε το μικρό πελαργάκι. Μπρος η πελαργίνα, πίσω ο Λούλης με την προβοσκίδα ψηλά γεμάτη νερό.

Δεν πήγανε όμως πολύ μακριά και ο Λούλης φώναξε:

- Κυρία πελαργίνα, δεν μπορώ να κρατήσω άλλο το νερό. Να αφήσω λίγο για να μην σκάσω;
- Όχι, όχι σε παρακαλώ μην αφήσεις νερό γιατί δεν θα φτάσει και θα μείνει διψασμένο το μικρό μου. Κρατήσου! Του απάντησε η μαμά πελαργίνα.

Έτσι συνέχισαν και προχωρούσαν για να φτάσουν στη φωλιά. Έλα όμως που το νερό στην προβοσκίδα βάραινε πολύ τον Λούλη και έτσι όπως έτρεχε του κοβόταν η ανάσα. Έτσι, όπως είναι φυσικό, μετά από λίγο ο Λούλης φώναξε ξανά:

- Δεν αντέχω άλλο, δεν αντέχω άλλο! Θα αφήσω όλο το νερό εδώ. Κουράστηκα και νομίζω πως θα σκάσω.
- Έλα Λούλη! Ακριβώς πίσω από εκείνη τη μπανανιά είναι η φωλιά. Μπορείς να τα καταφέρεις, έχει μείνει λίγος δρόμος ακόμα.

Ο Λούλης έσφιξε τα δόντια του και είδε τη μπανανιά. Ε, δεν ήταν και τόσο μακριά και σίγουρα θα τα κατάφερνε να φτάσει μέχρι εκεί. Όμως η πίεση ήταν τόσο μεγάλη και σε κάθε του βήμα το νερό τον πίεζε τόσο πολύ. Δεν ήταν σίγουρος ότι θα άντεχε. Έσφιξε τη προβοσκίδα του με δύναμη και σχεδόν του ξέφυγε μια σταγόνα νερό. «Όχι», σκέφτηκε, «αυτό δεν πρέπει να γίνει» και ενώ σκεφτόταν αυτά είδε τη μπανανιά για την οποία μίλησε η πελαργίνα. Μόλις περάσανε τη μπανα-

νιά, είδε τη φωλιά. Εκεί καθόταν ζαρωμένο ένα μικρό τοσοδούλι πελαργάκι. Ο Λούλης πήγε κοντά του και σιγά - σιγά άρχισε να του ρίχνει νερό στο στόμα με την προβοσκίδα του. Σε λίγο το μικρό πουλάκι ξεδιψασμένο πια άρχισε να χαμογελάει και να κελαηδάει χαρούμενο.

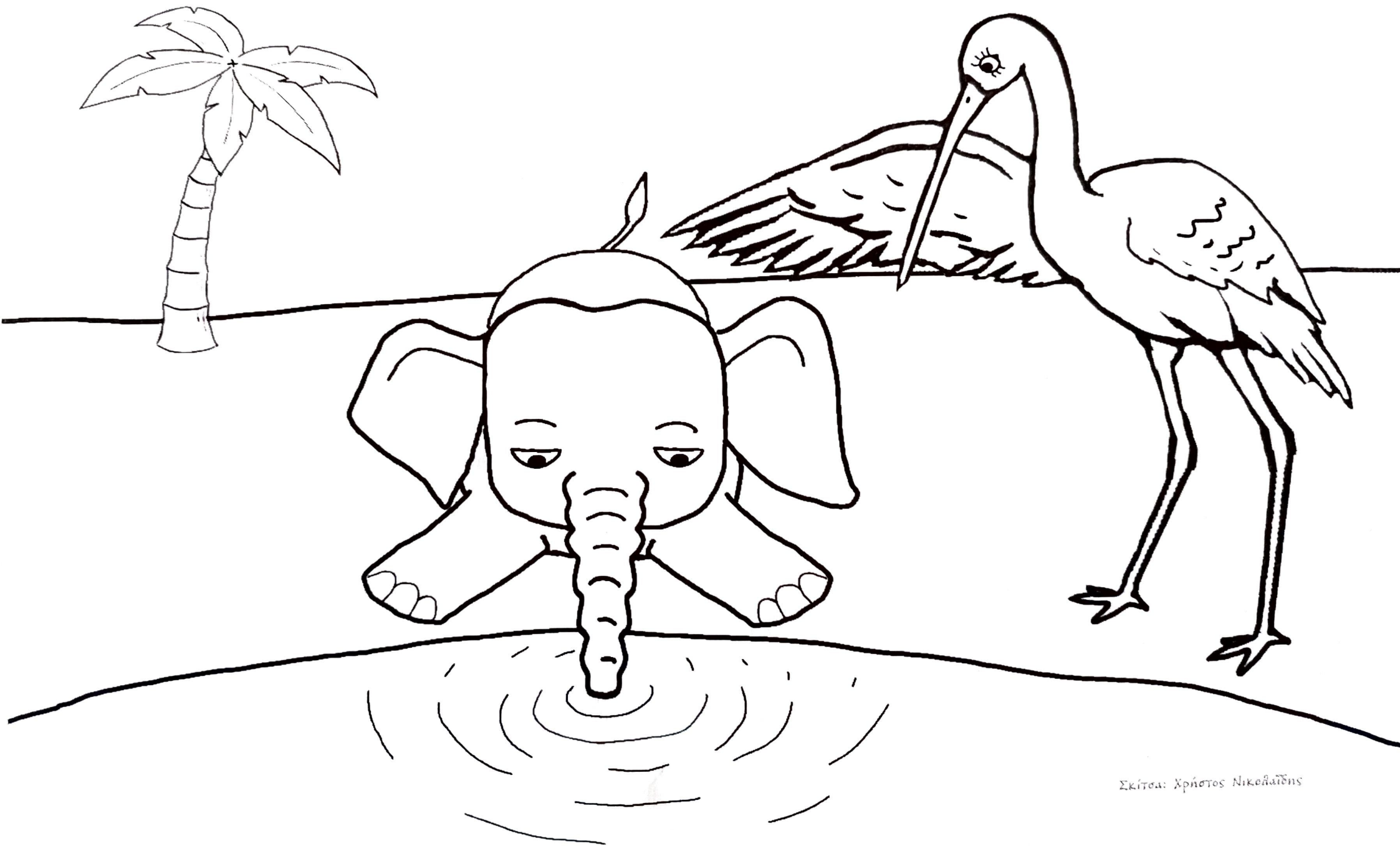
Ο Λούλης ένιωθε πολύ περήφανος για αυτό που είχε καταφέρει. Δεν έβλεπε την ώρα να γυρίσει σπίτι και να το πει στους δικούς του. Όταν όμως πλησίασε το σπίτι είδε πολύ κόσμο μαζεμένο εκεί, που μόλις τον είδαν άρχισαν να φωνάζουν χαρούμενοι.

- Ήρθε ο Λούλης, ο ήρωας που έσωσε το μικρό πελαργάκι.

Τι είχε γίνει και ξέρανε όλοι το κατόρθωμά του; Μια κουκουβάγια που είχε δει τη σκηνή έτρεξε αμέσως και το είπε σε κάποιο άλλο πουλί και εκείνο το είπε σε κάποιο άλλο και σιγά - σιγά μαθεύτηκε το νέο σε όλη την έρημο.

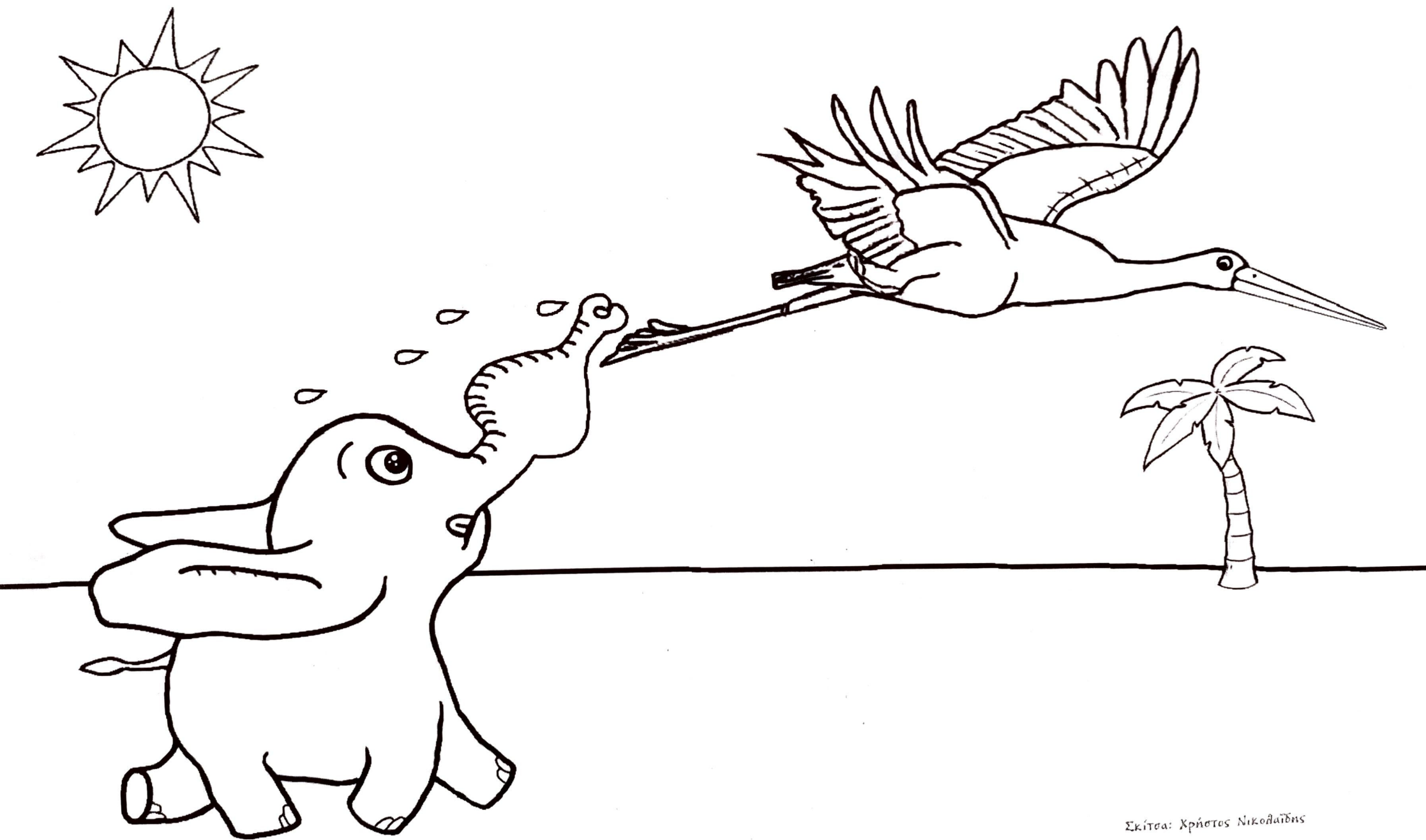
Από τότε ο Λούλης συνεχίζει να πηγαίνει κάθε μέρα στη λίμνη και να παίζει με τα νερά και πολλές φορές παίρνει νερό στην προβοσκίδα του και πηγαίνει και βρίσκει τον αδερφό του τον Μενέλαο και τον πιτσιλάει.

Σε ποια πράγματα κάνουμε υπομονή;

Σκίτσα: Χρήστος Νικολαΐδης

Συζητάμε για το πώς οι χαρούμενες σκέψεις μας κάνουν να αντέχουμε τις δυσκολίες.

Σκίτσα: Χρήστος Νικολαΐδης